

JOSEF KUBIAS

(* 16. července 1932 v Nových Mitrovicích, žije v Neratovicích)

Po odstěhování z rodiště vychodil ve Spáleném Poříčí základní a tehdejší měšťanskou školu. Po dalším přestěhování do Stříbra v roce 1946 se vyučil pekařem. Od dětství pěstoval gymnastiku a měl se stát okresním tělovýchovným náčelníkem. Byl ale vybrán do vojenského učiliště v Lipníku nad Bečvou, a po jeho absolvování se stal důstojníkem. Kromě sportu hrál ochotnický divadlo a osm let byl vedoucím estrádního souboru Zásah, který založil.

Již v devatenácti letech složil první básně, které uveřejňoval v místním a regionálním tisku, ve vojenském časopise a Zemědělských novinách. V roce 1969 byl propuštěn z armády pro nespolehlivost, a to v hodnosti majora. Po rehabilitaci v roce 1990 je v hodnosti podplukovníka předsedou Vojenského sdružení rehabilitovaných vojáků z povolání Mělnicka.

Zatím vydal vlastním nákladem sbírku nazvanou **Kroky života**. Účastní se nejen akcí Literárního klubu Pegas Mělník, v němž je členem od roku 2000, ale působí též veřejně, přednáší ve školách, recituje verše při vítání občanů v Neratovicích, kde bydlí od roku 1972. Již desátým rokem se za pozůstalé loučí se zesnulými spoluobčany okresu Mělník.

NÁVRATY

Byl jsem tu před týdnem,
Byl jsem tu včera.
To proto má milá,
že Tys tomu chtěla.
I já tomu chtěl
a touhou se chvěl,
aby v toužebném objetí
se zmítala naše těla..
Z těch objetí
jímá mě závrať.
A ještě z Tvých –
miláčku vrať se mi,
navrať.

MALÍŘ

Zelená a modrá,
trochu bílé jen.
Zelená je tráva,
modrý zase len.
Bílý domek v sobě tají –
krásu v bílé břízy halí.
Tu krásu znalo
jen málo lidí vůkol.
Malíř ji všem ukázal
a splnil velký úkol

LOUČENÍ

Sbohem buď milý
a nech si svoji lásku.
Dík za nejednu hezkou chvíli,
v níž nevydali jsme ani hlásku
a krása milování všechno přehlušila.

*Rozbouřená krev na spánky zabušila
a každý nerv se chvěl slůvkem miluji.
Tys nemiloval.
Tys pouze laskal moje tělo
a na duši jsi zapomněl.*